בודק סכין ונותן לו ומותר לאכול משחימתו אכל לא בדק ונתן לו לא ישחום ואם שחם

בודק סכינו אחריו נמצאת סכינו יפה מותר

לאכול משחימתו ואם לאו אסור לאכול

משחימתו חוץ מחרש שומה וקמן דאפילו

דיעבד נמי לא שמא ישהו שמא ידרםו ושמא

יחלידו וכולן ששחטו אהייא אילימא אחרש

שומה וקמן עלה קאי ואם שחמו מיבעי ליה

אלא אישראל מומרי אי דבדק סכין ונותן לו

הא אמרת שוחט לכתחלה אלא דלא בדק אי

דאיתיה לסכין ליבדקיה השתא ואי דליתיה

לסכין כי אחרים רואין אותו מאי הוי דלמא

בסכין פגומה שחים קשיא רבינא אמר הכי

קתני הכל שוחמין יהכל מומחין שוחמין

מומחין ואע"פ שאין מוחזקין בר"א שיודעין

בו שיודע לומר הלכות שחימה אבל אין

יודעין בו שיודע לומר הלכות שחימה לא

ישחום ואם שחם בודקין אותו אם יודע לומר

הלכות שחימה מותר לאכול משחימתו ואם

לאו אסור לאכול משחימתו חוץ מחרש שומה

וקטן דאפילו דיעבד נמי לא שמא ישהו שמא

ידרםו ושמא יחלידו וכולן ששחמו אהייא

אילימא אחרש שומה וקמן עלה קאי ואם

שחטו מבעי ליה אלא אשאין מומחין בבודקין

אותו סגי דליתיה לקמן דליבדקיה ואיכא

דאמרי רבינא אמר הכי קתני הכל שוחטין

הכל מוחזקין שוחטין מוחזקין אע"פ שאין

מומחין בד"א ששחמו לפנינו ב' וג' פעמים

ולא נתעלף אבל לא שחט לפנינו ב' וג'

פעמים לא ישחום שמא יתעלף ואם שחם

ואמר ברי לי שלא נתעלפתי שחימתו כשרה

חוץ מחרש שומה וקמן דאפילו דיעבד נמי

לא שמא ישהו שמא ידרםו ושמא יחלידו

וכולן ששחטו אהייא אילימא אחרש שוטה

וקטן עלה קאי ואם שחטו מיבעי ליה אלא

אשאין מוחזקין והאמרת בברי לי סגי דליתיה

קמז דלישייליה רבינא ורבה בר עולא כאביי

ורבא ורב אשי לא אמרי משום דקשיא להו

וכולן כולהו כרבה בר עולא לא אמרי להך

לישנא דאמרת הכא עיקר אדרבה התם עיקר דבקדשים קאי להך לישנא דאמרת

התם עיקר והכא איידי דתנא ממא בחולין

תנא נמי טמא במוקדשין טמא בחולין גופיה

לא איצטריכא ליה יחולין שנעשו על מהרת

קדש לאו כקדש דמו כולהו כרבינא לא

ובס"א: משומדו.

יב.], ד) וקדושיו עה: ב"ק

לח: סנהדרין פה: נדה נו: וע"ע יבמות כד:], ס) בס"א: יודעין, ו) בס"א:

משומד, וכו להלו. ז) בס"ח:

מותרת, ה) [ופירש"י לקמן פשיטא דראה מותר ולא

ראה אסור ע"ש רש"לן,

ט) [לקמן יג.],

יא א מיי' פ"ד מהלכות שחיטה הלכה יד סמג עשין סו טוש"ע יו"ד סי' נ

סעיף ב: ב [מיי׳ שם הלכה ג ו]: ב ג מיי׳ פי״א מהלכות אבות הטומאות הלכה

ט: ג ד ה מיי' פ"ד מהלכות שחיטה הלכה ז [ח] סמג עשין סג טוש"ע י"ד סימן א סעיף א:

רבינו גרשום

הכל מומחין שוחטין שיודעין הלכות שחיטה . אע"פ שאין מוחזקין שאין בקיאין עדיין: דליתיה קמן דליבדקיה. כלומר לפיכך אם אחרים רואין אותן כשהן שוחטין שיאמרו דשפיר שחטי אוכלין משחימתו ואת לאו איז משוויטון ואם לאו אין אוכלין: ולא נתעלף. לשון עיוף ואיכא דאמרי ולא נתבייש לשון ויתעלף: בחולין גופ׳ לא איצטריכא . ליה. כלומר לא איצטריכא ליה למיתני דטמא יכול שנעשו על טהרת הקדש לאו כקודש דמו דלאו כולי עלמא אוכלין חוליהן בטהרה: רבא לא אמר כאביי כי קושיא. כלומר דקשיא ליה לאביי: אביי לא אמר כרבא. התם נוגע כלומר הא דאקשת [לא] והא המניח נכרי בחנותו דמותר אפילו לכתחילה משום דהתם רחוות לא וגט הוכרי אכל שוחט ולפיכך יוצא ונכנס לרחחלה לא: רר אשי לא אמר כתרוייהו קסבר כותים גירי אריות הם לא מרירא ליה לרר אשי לא סביוא ליוו לוב אשי שכותי יכול לשחוט לפיכך לא סבירא ליה לדאביי ולדרבא דמוקמי הכל שוחטין בכותי: אביי לא אמר כרב אשי. לא סבירא ליה הא דרבא דמומר יכול לשחוט דכיון דאוכל נבילות הוא לא קפיד לא אמר כשמעתיה. כלומר רבא אדמוקי הכל שוחטין בכותי אמאי לא מוקי בישראל מומר כשמעתיה: לדבריו דאביי קאמר. כלומר לדידי מקמינן . הכל שוחטין בישראל מומר לאכול נבילות אלא לדידך דמוקמת ליה בכותי וישראל עומד על גביו מצית לאוקמא על גביו מציון לאוקמא למתניתין הכל שוחטין בכותי ואפי' יוצא ונכנס:

בודק סבין ונותן לו. ולא חיישינן שמא ישהה וידרום דלא שביק היתירא ואכיל איסורא ואפילו לא יאכל ממנה דחייש אלפני עור לא תתן מכשול אפי׳ אין אחר עומד על גביו ולא יולא ונכנס אבל

דמרתת דלא מלינו בשום מקום גבי כותי שיהא לריך בדיקת סכין ואי אין ישראל יולא ונכנס אפי׳ בדק סכין לא מהני דחיישינן שמא שהה ושמא דרם דלא חיים אלפני עור לא תתן מכשול ותימה דאמאי לא מהני נמי במומר יוצא ונכנם כמו בכוחי דהאמר בסמוך אי דליתא לסכין כי אחרים רואין אותו מאי הוי וי"ל דישראל מומר לא מירתת דאין סבור שיבדקו הסכין אחריו לפי שהוא מחזיק עלמו כישראל לכל דבריו ואין להקשות דאמאי לריך לכתחלה לבדוק הסכין במומר ולהיות יוצא ונכנס גבי כותי יניחנו לשחוט לכתחלה ואחרי כן יבדוק הסכין או לכותי יתן כזית בשר וו"ל דחיישינן דלמא משתלי ואכיל כמו שפירש ר״ת גבי חרש שוטה וקטן דאין מוסרים להן חוליו לכתחלה: ואם שחם בודקין אותו. ואע"ג דאיכא ברייתא לקמן (דף יב.) אז דסבר דרוב מלויין אלל שחיטה מומחין הן גבי מלא תרנגולת שחוטה הא מייתי תנאי בתר הכי אע"ג דהתם דחי לה: דליתיה קמן דלבדקיה. תימה דמשמע הא אימא קמן ולא ידע אין שחיטתו כשרה אע"ג דאחרים רואין אותו דשחט שפיר ולקמן בפירקין (דף יב.) גבי הא דאמר רב נחמן ראה אחד ששחט אם ראהו מתחלה ועד סוף מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור פריך אי דידנו דלא גמיר משינואש) אע"ם שאין מומחין. פירוש דלה ידעינן אי גמיר אי לא גמיר דאי ידעינן ביה דלא גמיר אפי׳ בדיעבד שחיטתו פסולה כדאמר רב יהודה לקמן (דף ט.) כל טבח שאינו

יודע הלכות שחיטה כו': חולין שנעשו על מהרת קרש לאו בקדש דמו. האי טעמא הוה מלי למימר נמי ללישנה קמה: רוב מצויין אצל שחימה מומחין הן. ושוחטין אף לכתחלה אבל אין לפרש דדיעבד הוא דהויא שחיטתו כשרה אע"פ שאין אחרים רואין אותו ולא מלי לאוקומי מתניתין בהכי משום דקשיא שלן וכולן דהא לאביי ורבא ורב אשי לא מיתוקם נמי וכולן אלא אחרש שוטה וקטן: קסבר כותים גרי אריות הן. ושחיטתן פסולה כמו של עובדי כוכבים ^{טו} מוזבחת מה

שאתה זובח אתה אוכל כלומר אותו שהוא בר זביחה לאפוקי עובד כוכבים ואוכל נבלות להכעים ואע"ג דאמר בסוף פ"ב דיבמות (דף כד:) אחד גרי אריות ואחד גרי חלומות כולם גרים גמורים היינו כשמתגייר לגמרי מפחד אריות אבל כותיים לא נתגיירו לגמרי כדכתיב במלכים (ב יז) את ה' היו יראים ואת אלהיהם היו עובדים ומאן דאמר גרי אמת הן

קסבר דשוב נתגיירו לגמרי:

נמלחת סכינו יפה מותר. והיינו דיעבד דמתניתין: חוץ מחש"ו דאפינו. נמנאת סכינו יפה לא דאיכא קלקולא אחרינא שהייה דרסה חלדה דלא ידעי לאזדהורי בהו. ודוקא אוכל לתיאבון אבל להכעים כותי יש לו דין אחר דאי ישראל יוצא ונכנס לא בעי בדיחת סכין אפילו נמצאת סכינו יפה לא דמועד לגבל בכוונה בידים: שוחע

לכסחלה. אפילו בלא אחרים רואין אותו: ליבדקיה השתא. למה לי אחרים רואין: מאי הוי. הא לא בדקו הסכין: מומחין. ויודעיןם הלכות שחיטה: וחע"פ שחין מוחוקין. שלח שחטו לפנינו ג' פעמים לרחות חם יש בהם כח שאינן מתעלפין בשחיטה שיבאו לידי שהייה או אין יודעין לאמן את ידיהם לכך: **בד"א**. דחשיבי מומחין: שיודעין בו. אלו המוסרים לו בהמה לשחוט מכירין בו ובדקוהו שיודע הלכות שחיטה: דאפי׳ דיעבד. ויודעין הלכות שחיטה לא דתמיד הם מוחזקים לקלקל שאין בהן דעת: מוחוהים. שראינו ששחטו כמה פעמים יפה ולא קלקלו: ואע"פ שאין מומחין. דלא ידעינן בהו שיודעים לומר הלכות שחיטה אם לא: נפעלף. לשון עייפות וחלישות הלב שאין יכול לראות מכת חרב וסכין אפילו בבהמה כמו תתעלפנה הבתולות ועמום חו: אביי ורבא ורב אשי לא מצו לתרוצי לעיל וכולן דמתניתין: אדרבה התם עיקר. ולא איבעי ליה למתנייה הכא: ודקאמר איידי דתנא כו': לאו כקדש דמו. ואין חייב ליזהר בהו ופשיטא דשוחטין טמאים לכתחלה: מומחין הן. הלכך לא בעי למיבדקיה: כי קושייה. דאותביה מהמניח עובד כוכבים בחנותו: ואביי לא אמר כרבא. דיליף מהשומר את החנות דיולא ונכנס לכתחלה: המם לא נגע. ההוא עובד כוכבים ביין בשעה שהוא פורש ממנו: הכא. בהמה זו ביד הכותי נתונה כהרף עין שוחה או דורם הלכך לא סמכינן איולא ונכנס: לא סבירא ליה הא דרבא. דאמר דיהא ישראל מומרי שוחט לכתחלה בבדיהת סכיו: אלא רבא. כיון דאמר ישראל מומר מותר לכתחלה בבדיקת סכין: אמאי לא אמר כשמעתיה. אמאי לא אוקמיה מתניתין בישראל מומר ולכתחלה דקתני בבדק סכין ודיעבד דקתני בשלח בדק כדחוקמה רב חשי בתר שמעתיה דרבה: לדבריו דהביי. דלה ס"ל הא דרבא ואוקמה בכותי ואוקי לכתחלה בישראל עומד על גביו ואוקי דיעבד ביולא ונכנס ואמר ליה רבא לדידך דלא סבירת לך במומר ומוקמת ליה הכי אפילו ביולא ונכנס מלית לאוקומי לכתחלה ודיעבד אוקי בבא

דקוריא אמרי להך לישנא דאמר מומחין אין שאין מומחין לא ירוב מצויין אצל שחימה מומחין הן לְהך לישנא ראמר מוחזקין אין שאין מוחזקין לא הלעלופי לא חיישינן רבא לא אמר כאביי כי קושייה אביי לא אמר כרבא התם לא נגע הכא נגע רב אשי לא אמר כתרוייהו קסבר סכותים גרי אריות הן אביי לא אמר כרב אשי לא סבירא ליה הא דרבא אלא רבא מאי טעמא לא אמר כשמעתיה לדבריו דאביי קאמר וליה לא סבירא ליה: תנו רבנן שחימת כותי מותרת במה דברים אמורים כשישראל עומד על גביו אבל בא ומצאו ששחם חותך כזית ונותן לו אכלו מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו כיוצא בו מצא בידו

דקוריא

ומצאו ששחט: מוחרים. לכתחלה:

בואר מעמא לא אמר כשמעתיה. מימה דהא קתני במתניתין תרי הכל שוחטין ומפרש רבא לקמן (דף יו.) חדא לאחויי כותי וחדא לאתויי ישראל מומר אלמא מוקי חדא כשמעתיה וי"ל דהכי פריך דקמייתא איצעי ליה לאוקומי כשמעתיה:

שימה מקובצת לו דסברא דרוב מצוייז . אצל שחיטה מומחין הן: משום דקשיא להו